

flertal for forslaget, hvad jeg takker for, men desværre et flertal, som ikke omfatter hr. Kamal Qureshi.

Når det gælder religion og tro og ligestilling uden hensyn til seksuel orientering, som har været nævnt, er det ikke med i direktivet, og det er grunden til, at dette med seksuel orientering ikke er med, sådan som fru Sophie Hæstorp Andersen så klart har redegjort for.

Når det gælder religion og tro, kunne det godt have været med, men det har vi haft en lang diskussion om, og vi er altså nogle partier, som mener, at det ville være forkert at tage religion og tro med, fordi det skaber problemer i forhold til nogle helt selvfølgelig ting i vort samfund, såsom at vi har en folkekirke, såsom at vi i folkeskoleloven har fremhævet kristendommen og ikke andre religioner, såsom at vi har julegudstjenester osv. Vi vil ikke rejse hele det spørgsmål om religionslighed, fordi vi gerne vil holde det her forslag på det, der har med handlinger at gøre, på det, som har med klare kriterier at gøre. Vi vil ikke rejse en lang diskussion, som nogle jurister jo i forvejen bruger ufatteligt med kræfter på – det er dem, der ser spøgelse alle steder, hvor man begynder at tale om religionslighed.

Jeg er sådan set enig med dem, som ser betæneligheder ved at operere med religionslighed, og derfor er jeg glad for, at det ikke er med her.

Det betyder ikke, at diskussionen ikke kan fortsætte. Og jeg vil gerne understrege til sidst, at en del af det, som nogle ville ønske var med i forbindelse med religion og tro, jo er med i form af den indirekte diskrimination, som jo samler en hel del af de mulige problemer op.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Når ministeren begrundet tilsidesættelsen af et fundamentalt retsprincip med, at det er godkendt af Dommerforeningen, synes jeg næsten, det røver en katolsk tro på, at dommeren har erhvervet sig en umistelig karakter af guddommelig retfærdighed.

Men i øvrigt synes jeg, at man her har en afmægtig følelse, og man stiller sig selv det spørgsmål: Hvem er det egentlig, man diskuterer med? Det er, som om »røsten er Jakobs røst, men hænderne er Esaus hænder«.

Kl. 14.20

Jeg spurgte tidligere i dag ministeren om repatriering, om EU's indflydelse, og ministeren

gav et klart svar: Det er mit ansvar alene, det er ikke EU's.

Her ved vi – jeg behøver ikke at spørge – at der er tale om en EU-implementering. Hvis jeg nu må bruge en analogi, som jeg for enhver pris ikke vil have mistolket, jeg vil ikke have, at nogen skal tro, at jeg sammenligner nogen i denne sal med samarbejdspolitikkerne, så var der dengang en ganske bestemt problemstilling, hvor mange med rette sagde: Det værste er ikke det, de ikke gør, men det, de ikke siger; at de ikke siger, jamen her er det nationale demokrati sat ud af kraft, vi har ingenting at sige, det afgøres andetsteds fra.

Må jeg spørge integrationsministeren rent hypotetisk: Kunne ministeren forestille sig en minister, der en dag stod op på den her talerstol og fremlagde en implementeringslov og sagde til Folketinget: Det her er noget skidt, jeg kan ikke lide det, men det er altså det, vi skal? Kunne man forestille sig det? Det ville være en befrielse.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg skal ikke her stå og lave juridiske vurderinger, men det, jeg i hvert fald kan sige, er, at hvis man læser nogle af de rapporter, der også er fra uafhængige instanser i forbindelse med direktivets forslag, så lægges der op til, at der ikke må være en forringelse af retsstillingen i forhold til det, der var på det tidspunkt, direktivet blev vedtaget, dvs. i 2000.

På det tidspunkt var der en bedre beskyttelse, der var både Nævnet for Etnisk Ligestilling, og der var en retshjælp, der hedder DRC. Det ene er blevet lukket af regeringen i forbindelse med en finanslovaftale med Dansk Folkeparti, det andet har man frataget pengene.

Så det er ikke korrekt, når ministeren siger, at det her er noget, som går langt ud over, hvad direktivet lægger op til, tværtimod er der mange jurister, som mener, at det her ikke engang lever op til det, som er nødvendigt i forhold til direktivet.

I forhold til økonomien står der også, at de midler, der bruges til at bekæmpe forskelsbehandling med, ikke må være lavere end på det tidspunkt, lovforslaget blev vedtaget. Mig bekendt har regeringen sparet omkring 12 mio. kr. på Nævnet for Etnisk Ligestilling, Menneskerettighedscentret og DRC, og nu gives der 6 mio. kr.